

tillæg. Det vil dog altid være et væsentligt Middel til at beholde de Mænd, som man maa ønske ville forblive i saadanne Stillinger, noget længere, end de ellers ville være tilbøielige til. — Jeg veed ikke, om Udvalgets Endringsforslag under Nr. 3 er under Forhandling.

Formanden: Jo, det er.

Justitsministeren: Jeg horte ikke nogen Motivering af dette Endringsforslag, men jeg skal med Hensyn til samme bemærke, at der ikke fra Regeringens Side er nogen Anledning til at modsætte sig det; at Regeringen ikke fra sin Side er kommen med Forslag i den Retning, ligger deri, at man ikke har kunnet overbevise sig om, at de Forbringere, der stilledes til den paagjældende Embedsmand paa Færøerne for at besørge dette Embede, eller at Omfanget af de Forretninger, han har at udføre, er større end ved andre Embeder, med hvilke det af Regeringen er foreslaaet sat i Glæse. Derimod er der ganske vist andre Omstændigheder, som gjøre Embedet paa Færøerne mindre tillokkende i flere Henseender end Embeder her i Landet, blandt hvilke jeg da navnlig skal nævne Klimaet, og jeg forstaaer altsaa godt, at der kan være Grunde, der tale for at ansætte en højere Lov for dette Embede, idet dette deels maaskee vil kalde mere kvalificerede Embedsmænd derop, og deels maaskee kan bidrage til at formaae dem til at blive længere deroppe, end de ellers vilde.

Fischer: Jeg skal tillade mig at sige et Par Ord til Anbefaling for det af Udvalget under Nr. 2 til § 5 stillede Endringsforslag. Forslaget gaar ud paa at give nogen, om end kun en tarvelig Erstatning til de 2-første Lønningsclasser for Sædtillæget, der ellers for den første Classes Vedkommende vilde bortfalde uden nogenformhelst og for den andens mod en meget ringe Erstatning, og jeg anseer det derfor for rigtigt med Hensyn til samme at gaae et Dieblit tilbage i Tiden, og at minde ærede Medlemmer om, hvilke Betragtninger man anstillede, dengang man vedtog det Sædtillæg, for hvilket der nu skal ydes

Erstatning. Vi ville nemlig ved de følgende Lønningslovsforslag ikke saa sjældent komme ind paa ganske lignende Spørgsmaal, og det kan altsaa nok have sin Interesse, den første Gang da Forslaget for Alvor foreligger her i Thinget, at erindre sig, hvorledes Sammenhængen er med Hensyn til Sædtillæget. Da det i Aarene 1856—57 og de efterfølgende Aar blev aldeles klart, at Embedsmændene vare utilstrækkelig lønne, og da det fra alle Sider maatte indrømmes, at man ikke kunde lade dem blive staaende paa den Lønning, som de hidtil havde havt, fordi Tidsumstændighederne gjorde Krav paa en større Indtægt, idet det nu var dyrere at leve i alle Maader, saa tog man under Overveielse, hvorledes man bedst skulde gaae frem i saa Henseende, og der blev i den Anledning blandt andet nedsat en Commission, som skulde tage Lønningsforholdene under Overveielse. Resultatet af denne Commissions Virksomhed blev, at man kom ind paa at give et Tillæg til Lønningerne gennem en Omskrivning af en Deel af dem til Sæd, medens det oprindeligt havde været paatænkt at forbedre Lønningerne paa den sædvanlige Maade, nemlig ved at forøge Embedsmændenes Pengeindtægt. Ved at omskrive en Deel af Lønningerne til Sæd gif man ud fra den Betragtning, at Embedsmændene vilde være veltjente med at modtage Sæd istedetfor Penge, idet Livets Fornødenheder i det Hele taget eller dog nogenlunde idetmindste vilde rette sig efter Sædpriserne. Embedsmændene, sagde man, ere i det Hele taget ikke gode Huusholdere; de have vænnet sig til at leve fra Haanden i Munden, og, naar de have en fast Lønning, bruge de den derfor i billige Tider ganske, og komme saaledes til at mangle, naar de dyre Tider komme. Man bør selvfølgelig indrette det saaledes, at Embedsmændene faae noget Mere, naar der kommer dyre Tider, og det vil man have Midlet til gennem en Sædomsskrivning. Men — meente man endvidere — man kan da ogsaa give Embedsmændene noget Mindre i Gjennemsnit ved Sædomsskrivning, end de maaskee ellers kunde behøve, idet den højere Lønning netop kommer, naar Trangen er der. Nu er der forløbet en Deel Aar siden den